

teatre

FRANCESC FOGUET I BOREU

Una relació feliç, duradora i estable

Demà

AUTOR: HELENA TORNERO

Direcció: Aleix Fauró
Sala Beckett, 26 de febrer
(del 19 de febrer al 8 de març)

Casar-se amb un holograma impol·lut o copular amb un robot fet a mida ja no és ciència-ficció. Les relacions sentimentals es guien per nous codis que tendeixen a l'objectivació de l'altre, la dispersió afectiva i la durada curta. Allò que en diem "amor" —ara "poliamor"— ha entrat en la dinàmica del consumisme, com una mercaderia més. El sociòleg Zygmunt Bauman va diagnosticar el canvi de paradigma en el cèlebre assaig *Liquid Love* (2003), en què analitzava el caràcter fràgil, epidèrmic i fugaç dels vincles amorosos.

Demà d'Helena Tornero, dirigida per Aleix Fauró, és una distopia sobre l'amor. Planteja el cas d'una relació sorgida d'una empresa de contactes que, al cap d'un temps, fa aigües. Cassandra, una jove a la recerca de l'home ideal, assisteix a un seminari per trobar l'amor de la seva vida. Després de passar un test, és convocada a una cita amb Saül, un xicot programat per ser la parella perfecta. Els dos gurus de l'empresa de contactes, Daniela i Raül, són els responsables que tot funcioni, perquè sigui, per als futurs clients, un model de relació feliç, duradora i estable.

A partir del final del vincle, *Demà* reconstrueix a la inversa la falla amorosa entre Cassandra (Isis Martín) i Saül (Guillem Gefaell), fins a tornar al punt de partida. Se segueix la circularitat de les estacions i la relació i alhora es desgrana la fal·làcia d'un amor construït sobre un secret original. Cassandra —cauta i visionària segons el mite— dubta de la perfecció de Saül, que amaga al seu torn

una incerta història traumàtica, provocada per la guerra i l'exili. Entre *Un món feliç* i 1984, les dues grans distopies contemporànies, *Demà* imagina un futur en què les relacions sentimentals i socials estaran sotmeses al mercantilisme, la tirania i la profilaxi.

Un dels aspectes més reeixits de *Demà* és la paròdia dels discursos pseudomàstics sobre la recerca de la parella ideal i de les pràctiques mercantils (suma de recursos humans i màrqueting) que utilitzen les empreses de cites. L'aparició espectacular de Daniela (Patrícia Bargalló) i Raül (Marc Rius) a escena és d'antologia. Barreja de predicadors i xarlatans, la seva manera de comercialitzar amb les expectatives amoroses dels clients és una crítica intel·ligent del negoci que es fa al voltant de les "connexions" sexoafectives.

Amb públic a tres bandes, l'espai escènic juga amb la perspectiva de profunditat i situa l'acció en dues plataformes. Ben il·luminats, aquests dos "plató"

acullen els diversos espais de trobada. En una escenificació atenta als detalls, amb un discret fil musical, la disposició de l'espai dona el màxim protagonisme a l'intercanvi verbal i a la gestualitat dels actors. En la cortina del fons, un rètol lluminós anuncia l'evolució de les escenes. A estones, es busca la filiació a una estètica vagament psicodèlica, messiànica i distòpica.

Tot i l'eficàcia i la naturalitat de la primera parella d'intèrprets, el plantejament parabòlic d'una relació convencional, dictada tanmateix per criteris mercantils, és una mica càndid i s'allargassa en excés. La paròdia dels discursos i les pràctiques empresarials al voltant dels contactes, ben duta per la segona parella, es queda en l'anècdota, tret dels moments més sarcàstics. A les acaballes, com una addenda poc cohesionada amb la resta, s'hi inclou una difusa, però inquietant, interpretació en clau de distopia política. Llàstima que no s'hi aprofundeixi!